

LBRIS | We know
Colecția PARALITERARIA

Editor: MIRCEA PETEAN

Coperta: Dinu VIRGIL

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

PILLAT, MONICA

Dincolo de așteptare : dialog în larg / Monica
Pillat, Radu Ciobanu. - Florești : Limes, 2024
ISBN 978-606-799-768-2

I. Ciobanu, Radu

821.135.1

© Copyright Radu Ciobanu

© Copyright Editura Limes, pentru prezenta versiune

Str. Castanilor, 3

407280 Florești, jud. Cluj

Tel.: 0723-194022

e-mail: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

Monica Pillat Radu Ciobanu

Dincolo de
așteptare
Dialog în larg

Ediția a II-a

LIMES

2024

capul de pereți, crezând că dezastrul pierderilor ne-a împins definitiv într-o fundătură din care pare că nu mai putem ieși vreodată la lumină? Ne lovim amarnic de zid, nedeslușind că acolo e de fapt ușa ce dă spre înălțimea de unde totul se vede altfel. Ce gaură mai neagră decât răstignirea lui Isus cunoaștem? Totuși răul lumii, Calvarul, distrugerea lui Dumnezeu s-au dovedit a fi numai etape din Procesul Mântuirii. Mormântul Domnului e locul de trecere spre Înviere. Sau cum spune Nicoleta:

Imense, în mine vă vreau, zări de lumină,
Chiar dacă pentru asta,
Va trebui să mor puțin...³⁶

Cuprins

Ora astrală	7
Pregătiri de plecare	22
Echipajul	38
Ținta călătoriei	57
În jurul lui Ulise.....	74
Misterul compoziției	83
Scrisul ca plutire	104
Despre naufragiu	123
Robinson sau civilizarea singurătății.....	135
Comorile din adâncuri.....	151
Între veghe și uitare	169
Orizontul așteptării	186

³⁶ Din poemul „Lumini și umbre”, *op. cit.*

Numai aici sunt eu cea adevărată,
Numai aici îmi pot urmări gândurile
Care se vor potolite pe rând... ¹

¹ Nicoleta Ciobanu, fragment din poemul „Circumscriere”, *Zborul lăstunului alb*, Ed. Excelsior Art, Timișoara, 2009.

Ora astrală

Monica Pillat: M-a trezit devreme bucuria unei neliniști. Neliniștea dinaintea plecării. Am dat perdelele la o parte și m-am uitat la cer. Nici un nor nu-i tulbura limpezimea și în răcoarea dimineții mijeau boare de vânt prielnic.

Am ieșit din casă și am pornit cu pași repezi spre mica biserică din cartier. Când am intrat, liturghia deja începuse și preotul vorbea despre smerenia și dorul cu care sufletul se poate apropia de necunoscutul divin. După încheierea slujbei, am aprins două lumânări: una pentru dumneavoastră și una pentru cartea care începe.

Pe drumul de întoarcere spre casă mi-au venit în minte cuvintele pe care le-ați scris într-un volum citit de mine în aceste zile: „rostul vieții stă în așteptare”. Înainte de a ne îmbarca la bordul corabiei imaginare, aș vrea să vă întreb cu nerăbdarea neofitului:

– Ce așteptăm să descoperim? Încotro ne îndreptăm?

Radu Ciobanu: E un început atipic, care m-a luat prin surprindere. Am să mă repliez. Pregătirile de plecare sunt foarte importante mai ales pentru corăbieri imaginari, cum ne-am descoperit noi a fi. Din sintagma plină de sensuri – „bucuria unei neliniști” – pe care o folosiți chiar în prima propoziție a pregătirilor

dumneavoastră, deduc că știți prea bine acest lucru. Tocmai despre acest gen de pregătiri voiam și eu să vă povestesc înainte de a vă răspunde. Întâi de toate însă, vreau să vă mulțumesc pentru lumânarea aceea. A fost un gest care m-a emoționat, deoarece nu cred ca cineva să mai fi aprins vreo lumânare pentru mine, după ce am pierdut-o pe Nicoleta. Aprind în schimb acum eu pentru sufletul ei ori de câte ori pot. Deși, spre deosebire de dumneavoastră, sunt sceptic, ritualul acesta intim îmi face bine. Îmi place să cred că și ei. Mă susține în acest soi de optimism ceea ce nota în jurnalul său Ernst Jünger, acest virtuoz al reflecției subtile, în ziua când americanii au pus piciorul pe Lună: „Când aprinzi o lumânare la un mormânt, efectul este zero, dar gestul e plin de semnificație. Lumânarea arde pentru întreg universul, confirmă că totul are un sens. Dacă oamenii merg pe Lună, efectul va fi maxim, sensul – minim”². Reflecție care ne previne asupra imperativului sensului: nu putem lua în discuție așteptarea fără să luăm în considerare și rostul, noima, *sensul* care o (sau nu o) înobilează.

M.P. Eu simt că și scrisul poate aduce o lumină atunci când ești cuprins de întuneric, depinde încotro năzuim să ne îndreptăm.

R.C. Am întârziat puțin cu replica la deschiderea dumneavoastră pentru că îmi lipsesc cele două condiții fără de care niciodată n-am putut porni vreo carte, călătorie, aventură livrescă. Prima, care se înscrie perfect în tematica intenției noastre, este

2 Apud Sylvain Tesson, *În pădurile Siberiei*, ediția a III-a, trad. Liviu Dascălu, Ed. Philobia, București, 2015; Premiul Medicis 2011.

așteptarea ceasului celui bun, celui prielnic, care vine mai curând sau mai târziu, dar stă puțin și trebuie simțit și folosit de îndată pentru a așterne începutul. Dacă îl pierzi, riști să ratezi toată cartea sau, în cel mai fericit caz, să aștepți cine știe cât, o altă astfel de *oră astrală*. Termenul îi aparține lui Stefan Zweig, el a identificat câteva ore astrale ale omenirii, dar și omul, ca entitate privată, își are orele sale astrale. Care nu trebuie confundate cu inspirația.

M.P. Cum ați defini această diferență?

R.C. În accepția mea, inspirația e starea în care ți s-au limpezit toate: conținut, mesaj, modalități de expresie. Pot să ți se reveleze toate astea, dar dacă nu a sosit ceasul, degeaba, nimic nu se va lega, nimic nu se va urni. Se vădește iar și iar înțelepciunea *Eclesiastului*: „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are timpul lui. Nașterea își are timpul ei și moartea timpul ei; săditul își are timpul lui și smulgerea celor sădite timpul ei.” Iar timpul acesta hărăzit își are de fiecare dată felul său de a-și vesti sosirea. În cazul artiștilor, de orice fel ar fi ei, dar și în cel al oricărui om dedicat creației, invenției, întemeierii unei noi realități, timpul hărăzit se vestește printr-un prealabil și aparent incompatibil amestec de bucurie și neliniște, pe care dumneavoastră l-ați numit atât de exact „bucuria unei neliniști”. Într-adevăr, cred că, dintre toate tipurile de neliniști, cea vestitoare a unei creații iminente e singura compatibilă cu bucuria.

M.P. Mi-ați putea împărtăși ceva din tainele acestui „timp hărăzit” care vă declanșează scrisul?

R.C. Am trăit de nenumărate ori acest gen de neliniște, dar niciodată la cote paroxistice ca atunci când mi s-a vestit ceasul astral al pornirii romanului *Nemuritorul albastru*³. Era la începutul anilor '70 ai trecutului veac. Mă documentasem vreme de patru ani citind tot ce-mi era accesibil și străbătând cu Nicoleta, verile, la pas, *ad libitum*, cu ranița-n spate, din mănăstire în mănăstire, întreaga Bucovină. Au fost cele mai frumoase veri ale vieților noastre.

M.P. Să nu vă abateți de la ceea ce ați început, știu că vă place să povestiți...

R.C. Nu, Monica, nu vă neliniștiți, nu mă abat, sunt în plină temă care ne preocupă. Căci la un moment dat am simțit că am totul. Eram *inspirat*, aveam întregul roman în minte. Nu-mi rămânea decât *să aștept* ceasul facerii. Și *așteptam*, dar ceasul nu se arăta, ezitam să atac prima frază, căutam pretexte să amân, mă temeam de pagina albă, aveam puseuri depresive, când nu mai credeam că voi răzbi vreodată această carte. Venise vara, ne pregăteam să plecăm în vacanță la Vad, sub majestatea Făgărașilor, „la Bunu și Buna”, unde Bunu era preot și aflam de fiecare dată un mic colț de rai. Dar asta însemna ca, dacă mă rup atunci de biroul meu, să ratez definitiv romanul.

M.P. Și ce-ați făcut?

R.C. Nicoleta, care, dincolo de un funciar bun simț, avea și o intuiție foarte exactă a ceea ce înseamnă scrisul unei cărți, cu tot ce implică asta ca zbatere interioară, intimă, mi-a propus să plece doar ea cu Lizuca, iar

3 Radu Ciobanu, *Nemuritorul albastru*, Ed. Eminescu, București, 1976; ediția a II-a, Ed. Excelsior Art, Timișoara, 2012.

eu să vin după ce voi fi depășit într-un fel sau altul, momentul critic. A fost, ca atâtea dintre ideile ei, o idee salutară. Revenit acasă după ce le-am condus la gară, m-au copleșit subit – nu prevăzusem asta – pustietatea casei, golul, tăcerea, lucrurile lor părăsite ici, colo. M-am foit tot restul zilei fără rost și fără a-mi mai afla locul. Noaptea însă, de-a lungul unui somn intermitent, am simțit treptat cum toată acea lume virtuală a cărții învie și cum mă invadează în același timp o neliniște, stranie, pentru că era saturată de bucurie, sau, mai exact zis, de un fel de exaltare euforică. M-am sculat, ca niciodată, pe la cinci, având în fața ochilor întregul plan al cărții, până-n cele mai mici detalii. M-am apucat să-l aștern cu scris mărunt pe foi A4 așezate orizontal, pe care le lipeam de precedentă pe măsură ce se umpleau. Spre seară mă aflam în posesia unui cearșaf de hârtie, pe care se desfășura imaginea structurii întregului meu roman. Mai trebuia să-l încep efectiv. Aici nu mai era nimic de făcut decât iar *să aștept*. Căutam un început.

M.P. Dar aveți deja în fața ochilor panorama narațiunii. Vă mărturisesc că și mie mi s-au arătat de câteva ori, tot la ceasurile adânci ale nopții, fantasmemele unor povești încă nescrise, însă începutul îmi apărea cel mai clar, restul ieșea mai greu din vag, așa că vă rog să stăruți asupra rostului așteptării din pragul creației.

R.C. Da, începutul și sfârșitul sunt momentele cele mai dificile în orice proză. Întocmai ca în aviație, decolarea și aterizarea. Dar acum, în ceea ce mă privește, intervine cea de a doua condiție a urnirii unei cărți. A numit-o cu o sintagmă cât se poate de proprie Marguerite Yourcenar: „a afla *tonul just*”. Tonul acesta

just ce să fie? O entitate inefabilă, imponderabilă, determinată și impusă de la sine prin alte elemente la fel de enigmatice precum talentul, intuiția, simțul limbii – atunci când se impune realmente și nu e doar o iluzie. Când „tonul just” e doar o părere, o iluzie spre care exaltarea ușor te poate deturna, efectul e dezastruos, ducând în fundături fatale pentru destinul cărții, asemenea unor mări ale sargasselor din care nicio corabie nu mai află salvare. Dar cum poți fi sigur că tonul e realmente just? Sigur nu poți fi decât când scriitura, după smulgerea din inerție, devine fluentă și o simți cum curge oarecum de la sine.

M.P. Dacă te ajută atunci chiar ritmul unei muzici interioare? Vă întreabă aici poeta. Bănuiesc însă că romancierul are o experiență diferită, căci epicul extins impune un suflu cu mult mai amplu. Cum ați găsit până la urmă tonul potrivit?

R.C. Și pentru un prozator, dacă ține la estetica expresiei, a rostirii, a stilului, „ritmul muzicii interioare” trebuie să fie perfect perceptibil, fiind intrinsec „tonului just”. L-am găsit după o nouă noapte de somn intermitent, în care, tot înspre ziuă, a fulgerat prima propoziție, prima frază, primul alineat despre care n-aveam nicio îndoială că aveau prestața tonului just. Am sărit iar din pat, direct la birou și am început să scriu. Prinsesem ora astrală. Au urmat 12 zile de sublimă nebunie euforică, în care scriam halucinat ore în șir, mâncam pe apucate din cele ce puteam găsi la alimentara pauperă de la parterul blocului, nu mai ieșeam, nu mă mai bărbieeam, nu mai răspundeam la telefon, nu mai deschideam televizorul. Singurul lucru pe care mi-l îngăduiam era somnul. Dormeam

la intervale mari, dar adânc și împăcat cu lumea și cu mine. După 12 zile, am încheiat primul capitol. Eram fericit și epuizat. Mă simțeam un învingător. Nu mai aveam nicio îndoială că romanul era salvat.

M.P. Uneori acest sentiment vine la urmă, când se încheie cartea. Ați scris la fel de repede, în continuare?

R.C. Nu. Am plecat și eu la Vad cu certitudinea că întreruperea aceea nu mai avea să dăuneze cărții... Și nici nu i-a dăunat. Când am revenit, am reluat lucrul, de data aceasta însă cu calmul și luciditatea profesionistului care, nefiind nici el scutit de îndoieli, dileme, pase negre și disperări, duce totuși treaba la bun sfârșit, odată ce a pornit-o într-un ceas fast și i-a dibuit de la început „tonul just”

M.P. Există astfel un timp providențial al rodirii pe care așteptarea nu face decât să-l ocrotească.

R.C. E ipostaza fericită, productivă, a așteptării cu sens. Iată că întâmplări din care nu lipsește o undă de straniețe, avându-și probabil rațiunea lor *rânduiețe*, au făcut să ne întâlnim în timp ce urcam pe aceleași „trepte din cărți”, cum iarăși, cu o fericită imagine, ziceați cu alt prilej.

M.P. Așa este, într-adevăr. Acum câțiva ani, o prietenă comună, mi-a spus că sunteți în trecere prin București și că ați dori să mă cunoașteți. Eu însă n-am putut atunci să dau curs invitației, fiind între drumuri. E limpede că nu venise încă ceasul...

R.C. Da, ceasul de grație, care nu poate fi forțat. Dar apoi, când mi-ați făcut propunerea de a scrie împreună o carte-dialog pe tema *așteptării*, a ponderii

și ipostazelor sale în viețile noastre, ale ființelor raționale, am avut o clipă de ezitare circumspectă.

M.P. Între timp eu vă citisem deja frumoasele cronici despre scrierile familiei Pillat și descoperisem în ele o caldă empatie și adâncul unei înțelegeri care îmi deschidea noi orizonturi și asupra propriilor mele creații. Ca în oglinda unei ape, ori ca printr-o fereastră deschisă, întrezăreați în scrisul meu prezența celor dragi ai mei pe care i-am pierdut. M-a tulburat mai ales felul în care ați legat poemul bunicului meu, „Aci sosi pe vremuri”, de castelul din povestea mea, „Invitație la vis”. Pomeneam acolo despre năluca unei clădiri, fără să-mi dau seama că eram bântuită de imaginea de acum a conacului de la Miorcani. Așezarea în destrămare fusese evocată cu mult înainte și de tatăl meu în romanul *Așteptând ceasul de apoi*⁴. Castelul din povestea mea, care apărea când în ruină, când reflectat doar în lac sau în imaginația autorului, venise din nostalgia unor locuri unde ducându-mă am găsit numai dezastrul. Citindu-vă comentariile, mi-am spus atunci că dumneavoastră mă știți în mod straniu mai bine decât eu însămi. Trebuia să vă cunosc și eu. Atunci m-am gândit la o carte pe care să o scriem împreună, închipuind-o ca pe o călătorie la bordul unei nave imaginare, acum, spre capătul vieților noastre. Suntem fiecare înzestrați cu darul ascultării „celuilalt” și de aceea suntem feriți întrucâtva de ispita egocentrismului. Nu avem nici un termen de predare a acestui proiect, deci ne putem alege pasul, ritmul și popasurile. Chiar dacă nu vom avea poate răgazul

4 Dinu Pillat, *Așteptând ceasul de apoi*, prefață de Gabriel Liiceanu, ediție îngrijită de Monica Pillat, Ed. Humanitas, București, 2010.

să ducem la bun sfârșit cartea, sunt sigură că ne vom bucura de orizontul care ni s-ar deschide pe parcurs.

R.C. Mă aflu la un ceas crepuscular – nu și dumneavoastră: n-aveți motiv să folosiți pluralul, când vorbiți despre „apropierea capătului vieții” – și eram convins că nu mai are rost să cultiv alte *așteptări* în afara celei de pe urmă. Și deodată mă surprindeți prin ideea unei călătorii, în căutarea adevărului conținut în ceea ce pare a fi o abstracțiune polimorfă cu tainice rosturi – așteptarea...

M.P. Vă înțeleg temerile și ezitățile mai mult decât vă imaginați. După ce v-am adresat invitația, mi s-a făcut frică. Ne știm numai din lecturi. Cum vom putea dialoga? Totuși, imboldul din prima clipă a fost să lăsăm în urmă vuietul mulțimii și să o luăm pe verticala spiritului în sus. Să facem din întrebările și răspunsurile noastre niște zmee, pe care să le înălțăm în bătaia vântului. E și un mare avantaj în faptul că nu ne cunoaștem decât din cărți. Așa vom putea mai ușor să intrăm în lumea nevăzutelor, a gândurilor, a revelațiilor, a temerilor și așteptărilor, a visului și a nădejzilor. Am privit destul la cele din afară în scrierile noastre de până azi. Hai să mergem mai departe, să iscodim locuri în care n-am mai zăbovit niciodată, să ne uităm la lucrurile necercetate lăuntric. Mă gândeam, ca să nu ne rătăcim, să ne așezăm plecarea sub semnul cugetării lui Pascal: „Nu m-ai căuta dacă nu m-ai fi găsit”

R.C. Va fi cu atât mai interesant cu cât elanul dumneavoastră spre transcendent va întâlni scepticismul meu, care temperează mereu și inoportun

dorința de a vă urma. Dar perspectiva pe care ideea aceasta mi-o deschide e amețitoare: pe cât de surprinzătoare, de *ne-așteptată*, pe atât de tentantă. După câteva ceasuri de reflecție, cu strădania de a nu-mi pierde „uzul rațiunii”, mi s-au reactivat amintirile și nostalgiile tuturor celorlalte plecări în astfel de călătorii care mi-au umplut cu bucurii trecuții ani. Și în cele din urmă – bătrân bolând, s-ar putea zice – am acceptat invitația de a mă implica într-o nouă aventură. Dar – din lașitate sau din politețe? – v-am invitat pe dumneavoastră să ridicăți ancora și velele și să porniți corabia.

M.P. Înainte de a pleca, să precizăm de la ce țărături anume se îmbarcă fiecare. Eu plec de la o masă de scris, așezată la geamul de la care se vede un tei uriaș cu ramurile răsucite în văzduh.

R.C. Biroul meu e așezat în colțul încăperii; de la fereastra dinspre stradă privirea se oprește pe clopotnița unei biserici, prin celălalt geam se vede grădina noastră din spate. În paranteză fie zis, biserica e închisă, părăsită din... lipsă de enoriași, iar clopotele au fost coborâte și redirecționate spre nu știu unde, dar, din fericire, Crucea n-a putut fi dizlocată: a rămas ca un simbol al speranței și o văd de câte ori privesc pe fereastră. Masa mea de lucru de aici, din Germania, nu e decât o improvizație într-un loc de tranzit. Biroul de acasă, de la Deva, devenit pustiu, mi-a rămas în fotografii de acum opt ani, în care apărem pe rând când eu, când Nicoleta...

M.P. V-aș invita să ne întoarcem puțin la afirmația dumneavoastră, pe care am citat-o mai sus: „Rostul vieții stă în așteptare”.

R.C. Propoziția – azi, la vreo patruzeci de ani după ce am comis-o – mi s-a părut sibilinică și prea trufaș peremptorie și am ținut acum să revăd contextul. Ea face parte dintre primele propoziții ale romanului *Vămile nopții*⁵ (care, ulterior, a devenit partea a doua a *Nemuritorului albastru*) și se referă la ultimele ceasuri ale lui Petru Rareș, voievod orgolios, întrepid și tenace, a cărui viață a fost un conglomerat de așteptări, pe care singur și le provoca, cu efecte dintre cele mai diverse și contradictorii.

M.P. Vă rog să-mi limpeziți și mie sensul afirmației.

R.C. Iată, vă dau contextul lămuritor al propoziției: „Poate că toată bucuria și, la urma urmelor, însuși rostul vieții stau în așteptare. Când nu mai ai nimic de așteptat, când știi că zilele – multe, puține, câte ți-or fi rămas – nu mai pot aduce nimic nou și cutremurător, te încolțesc urâtul și dorul de ducă. Dar bine – încerca tot el să se contrazică – adu-ți aminte de vorba- ceea: nu aduce anul ce aduce ceasul; nu mai târziu decât chiar mâine se poate întâmpla acel ceva nou și cutremurător care ți-a fulgerat de atâtea ori până acum viața și care te va face iar să te simți puternic și cu un rost. Nu. Sunt zadarnice asemenea iluzii. De la o anumită vârstă știi bine că nu mai ai ce să aștepți. Nu ți se poate întâmpla decât cel mult câte un lucru care să te aplece și mai mult asupra pământului celui de obște.”

5 Radu Ciobanu, *Vămile nopții*, Ed. Albatros, București, 1980.

M.P. Și totuși imposibilul, neprevăzutul își fac adesea apariția. Cum ar fi, de exemplu, această invitație de a pleca în larg cu cineva pe care nu-l cunoașteți decât din lecturi...

R.C. Ceea ce, iată, contrazice opinia de mai sus. Cred că acum a sosit momentul să încerc un răspuns la cele două întrebări inaugurale ale călătoriei noastre: *Ce așteptăm să descoperim?* Întotdeauna ceva nou, incitant, stimulator a noi așteptări. *Încotro ne îndreptăm?* Întotdeauna spre ceea ce se află *dincolo de așteptare*. Sunt convins însă că și dumneavoastră ați constatat că așteptarea are multe întruchipări și presupune o multitudine de nuanțări.

M.P. Sigur. Una ar fi tocmai cea pe care am uitat totuși s-o fac și anume diferența dintre „a aștepta” și „a fi așteptat”. Să vă explic. În anul 2000, după un control medical de rutină, am primit vestea unei boli fatale. Dacă nu mă operam imediat, făceam metastaze. Șocul pentru mine nu a fost că moartea urma să vină mai devreme decât mă așteptasem, ci că nu mă pregătisem sufletește pentru ea. Până în acea zi mă socoteam asemenea celui care crede că are buzunarele încă pline și că poate cheltui în continuare fără grijă. Crezusem că aveam mult timp înaintea mea și că îmi puteam permite risipirea. Dar iată că pământul îmi fuge de sub picioare, că viața mea e într-o vraiste, sunt prinsă cu bagajele nefăcute, năucă de repeziciunea cu care se precipită lucrurile.

R.C. Și ce e de făcut într-un asemenea ceas? Dumneavoastră ce ați făcut?

M.P. Înainte de operație m-am dus la un preot cu care nu vorbisem niciodată și, în biserica veche, la primul ceas al dimineții, am îngenuncheat și i-am spus în ce cumpănă mă aflam. El m-a privit gânditor și a rostit: „Acum ți se ia totul ca să ți se dea totul, asemenea lui Iov. Dacă nu vei pricepe sensul acestei încercări înseamnă că degeaba ți s-a dat și ai să pierzi harul suferinței. Fii atentă la tine însăși, la cele din jurul tău și stai de veghe”.

R.C. V-a liniștit sfatul lui?

M.P. Da, foarte mult. M-am dus la spital cu convingerea că oricum s-ar fi desfășurat operația, eu aveam să ajung acasă, fie înapoi în lume, fie dincolo de ea. M-am rugat însă lui Dumnezeu să mă mai aștepte un pic.

R.C. V-am întrebat pentru că am trăit și eu în urmă cu vreo treizeci de ani, o experiență asemănătoare, când am petrecut șase săptămâni, intubat, la terapie intensivă, simțindu-mă strivit de dilatarea flască a secunde. Am depășit episodul numai prin încrederea în forța răbdării și prin devotamentul Nicoletei. Acesta, realmente providențial...

M.P. După ce am revenit de la spital, profeția preotului a început să se adeverească. Mă bucuram că eram vie, ca niciodată înainte, și cea mai umilă mâncare, pe care mi-o pregătea cu grijă mama, mă făcea să plâng de fericire. Dintr-o dată viața de zi cu zi se transforma într-un miracol. După câteva luni de atunci, aflându-mă într-o vacanță la munte, cu soțul și cu mama mea, s-a întâmplat să rămân singură pe terasă, în scaunul balansoar. Se înnorase și din clipă în clipă așteptam să vină furtuna. Uitându-mă la cer,